

17 iulie – 23 iulie

Costul odihnei

Textul de memorat: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!” (Psalmii 51:10)

Mulți oameni par disperați să găsească puțină pace și liniște. Ei sunt dispuși să și plătească pentru pace. În multe orașe mari există camere dotate cu conexiune gratuită la internet care pot fi închiriate pentru o oră. Regulile sunt stricte: fără zgomot, fără vizitatori. Oamenii sunt dispuși să plătească pentru a putea să stea în liniște și doar să se gândească sau să tragă un pui de somn. Există cabine de dormit care pot fi închiriate în aeroporturi, iar căștile care reduc zgomotul sunt articole populare. Există și glugi de pânză sau paravane pliabile pentru păstrarea intimității, pe care le poți trage pe cap și pe piept pentru o pauză rapidă la locul de muncă.

Adevărata odihnă are și ea un cost. Consilierilor de imagine ai lumii media, care te încurajează să faci totul prin propriile puteri, le-ar plăcea să ne facă să credem că ne putem hotărî propriul destin și că odihna este doar o chestiune de alegere și de planificare; totuși, cel puțin atunci când ne gândim la aceasta în mod onest, ne dăm seama că suntem incapabili să găsim odihnă pentru inima noastră. Augustin, părintele bisericii din secolul al IV-lea, a formulat ideea aceasta în mod succint în faimoasele sale *Confesiuni* (cartea 1), într-o reflecție asupra harului lui Dumnezeu: „Căci ne-ai făcut pentru Tine și neliniștite sunt inimile noastre până ce nu își găsesc odihna în Tine.”

Săptămâna aceasta vom analiza pe scurt viața omului care era după inima lui Dumnezeu, pentru a afla cum a descoperit el adevăratul cost al odihnei divine.

Duminică, 18 iulie – Istovit și zdrobit

Într-o seară înmiresmată de primăvară, neliniștitul rege David se plimba pe acoperișul palatului său. Ar fi trebuit să fie cu armata lui de cealaltă parte a Iordanului. Ar fi trebuit să conducă poporul lui Dumnezeu ca să-i înfrângă pe amoniți și să aducă în sfârșit pace în împărăția sa.

1. Faptul că nu a fost unde ar fi trebuit să fie a deschis ușa ispitei pentru David. Citește istoria aceasta în 2 Samuel 11:1-5. Ce s-a întâmplat și ce păcat grav a comis David?

David a văzut „o femeie foarte frumoasă la chip” care își făcea baie pe acoperișul casei ei. Impulsurile lui păcătoase au pus stăpânire pe el în acea seară și el s-a culcat cu Bat-Șeba, soția unui ofițer de nădejde din armata sa. Ca rege, în contextul vremii, poate considera că nu trebuia să urmeze regulile care stăpâneau viețile celorlalți. Și totuși, istoria dureroasă a familiei lui David după acest moment de răscruce în viața lui ne aduce aminte de faptul că nici măcar ca rege el nu era deasupra Legii lui Dumnezeu.

Într-adevăr, Legea este acolo ca să ofere protecție, apărare, iar, când a pășit în afara ei, regele a înfruntat consecințe îngrozitoare. Imediat ce a nesocotit limitele Legii lui Dumnezeu, el a început să simtă efectele ei asupra tuturor aspectelor vieții sale. David a crezut că aventura lui pasională trecuse neobservată; totuși, Bat-Șeba era de-acum însărcinată, iar soțul ei era departe.

2. Cum a încercat David să-și acopere păcatul? 2 Samuel 11:6-27

Până și cele mai încălcite uneltiri ale lui David de a-l aduce pe Urie acasă, la soția lui, au dat greș. Urie era un om de o reputație impecabilă, care a răspuns la aluziile subtile ale lui David astfel: „Chivotul și Israel și Iuda locuiesc în corturi, domnul meu Ioab și slujitorii domnului meu sunt tăbărâți în câmp, iar eu

să intru în casă să mănânc, să beau și să mă culc cu nevastă-mea?” (2 Samuel 11:11). În cele din urmă, un David disperat recurge la asasinarea „de la distanță” pentru a-și acoperi păcatul.

Este greu de crezut că David, căruia Dumnezeu îi dăduse atâtea, a putut să coboare atât de jos. Indiferent cine suntem, ce avertizare ar trebui să luăm pentru noi din această istorie?

Luni, 19 iulie – Un semnal de alarmă

În mijlocul celor mai întunecate momente ale vieții lui David, există o veste bună: *Dumnezeu Își trimite profetul*. Natan și David se cunoșteau bine. Odinioară, Natan îl sfătuisese pe David cu privire la planurile de zidire a templului (2 Samuel 7). Dar acum, profetul vine cu o misiune diferită pe care o are de îndeplinit pentru rege.

3. De ce crezi că Natan a ales să spună o poveste, în loc să-i spună mai degrabă pe nume lui David și să-l facă să roșească de rușine pe loc? 2 Samuel 12:1-14

Natan știa ce să spună și a spus-o într-un mod pe care David îl putea înțelege. A relatat o întâmplare la care David, păstorul de odinioară, se putea raporta. Prorocul cunoștea simțul dreptății și al integrității foarte dezvoltat al lui David. Când, fără să vrea, David și-a pronunțat propria sentință de moarte, Natan i-a spus: „Tu ești omul acela!” (2 Samuel 12:7). Există diferite moduri de a spune: „Tu ești omul acela.” Se poate striga, se poate acuza și îndrepta degetul direct spre fața celui alt sau se poate manifesta preocupare, grijă. Cuvintele lui Natan trebuie să fi fost îmbinate cu har. În acel moment, David trebuie să fi simțit durerea pe care a simțit-o Dumnezeu atunci când unul dintre fiii sau una dintre fiicele Sale pășește cu bună știință în afara voinței Lui.

4. De ce David răspunde astfel: „Am păcătuțit împotriva Domnului”, în loc să spună: „Am păcătuțit împotriva Bat-Şebeı” sau „Sunt un ucigaş”? 2 Samuel 12:13; vezi și Psalmii 51:4

David a recunoscut că păcatul, care face ca inima să ne fie neliniștită, este în primul rând un afront la adresa lui Dumnezeu, Creatorul și Răscumpărătorul. Ne rănim pe noi înșine; le facem rău celorlalți. Aruncăm ocară asupra familiei sau asupra bisericii noastre. Dar, în ultimă instanță, Îl rănim pe Dumnezeu și batem încă un cui în lemnul aspru îndreptat spre cer, de pe Golgota.

„Mustrea profetului a atins inima lui David; conștiința lui a fost trezită; vinovăția i s-a arătat în toată grozăvia ei. Sufletul lui s-a plecat în pocăință înaintea lui Dumnezeu. Cu buzele tremurânde a spus: «Am păcătuțit împotriva Domnului.» Tot răul pe care-l săvârșim lovește, pe lângă cel căruia îi facem rău, în Dumnezeu în primul rând. David a făcut un păcat îngrozitor față de Urie și față de Bat-Şeba și își dădea foarte bine seama de aceasta. Dar nemărginit de mare era păcatul lui împotriva lui Dumnezeu.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 722

Mărți, 20 iulie – Iertat și uitat?

După ce David a pronunțat fără să vrea judecata asupra lui (2 Samuel 12:5,6), Natan l-a pus față în față cu grozăvia păcatului său. Inima lui David s-a frânt și el și-a mărturisit păcatul. Imediat, Natan l-a asigurat: „Domnul îți iartă păcatul” (2 Samuel 12:13). Nu există niciun timp de așteptare când vine vorba de iertarea lui Dumnezeu. David nu trebuia să dovedească faptul că este sincer înainte să-i fie acordată iertarea.

Totuși, Natan, care anticipase deja consecințele păcatului lui David în 2 Samuel 12:10-12, îi spune că fiul care i se va naște va muri.

5. Ce înseamnă că Dumnezeu i-a iertat păcatul lui David? A șters totul cu buretele și-atât? Toată lumea uită pur și simplu ce s-a întâmplat? Citește 2 Samuel 12:10-23 în timp ce meditezi asupra acestor întrebări.

Și David trebuie să-și fi pus aceste întrebări în timp ce vedea cum lumea lui se destrăma - copilașul, mort; familia, în neorânduială (întâmplările cu Amnon și cu Absalom sunt două exemple potrivite despre problemele de familie din viața reală); viitorul lui, nesigur. Și totuși, în ciuda urmărilor păcatului său care au afectat oameni inocenți, ca Urie și ca bebelușul de curând născut, David începe să înțeleagă și el că harul lui Dumnezeu va acoperi totul și că toate consecințele păcatului vor fi îndepărtate. Între timp, el poate găsi odihnă, pentru conștiința lui chinuită, în harul lui Dumnezeu.

6. De ce simțea David că avea cu adevărat nevoie? După ce tânjea el? Psalmii 51:1-6

Prin Psalmul 51, David își deschide inima și își mărturisește păcatele. Strigătul lui după îndurare face apel la dragostea statornică a lui Dumnezeu și la marea Sa îndurare. El tânjea după reînnoire.

Când ne gândim la costul odihnei în Hristos, trebuie să recunoaștem mai întâi că avem nevoie de ajutor din afară; suntem păcătoși și avem nevoie de un Mântuitor; ne recunoaștem păcatele și strigăm la Singurul care ne poate spăla, curăța și reînnoi. Când facem astfel, putem avea curaj: aici avem un om care a comis adulter, un manipulator, un ucigaș, unul care a încălcat cel puțin cinci dintre Cele Zece Porunci și care strigă după ajutor - și cere făgăduința iertării lui Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu l-a iertat pe David, ce speranță există pentru tine?

Miercuri, 21 iulie – Ceva nou

7. După ce David și-a mărturisit păcatul fără să încerce să-l scuze sau să-l mușamalizeze, el și-a continuat rugăciunea. Ce l-a cerut lui Dumnezeu mai departe? Psalmii 51:7-12

Vorbind despre curățirea cu isop, David folosește terminologia cunoscută fiecărui israelit care fusese vreodată la sanctuar. Amintind despre curățirea descrisă în legea lui Moise (Leviticul 14:4), el recunoaște puterea unei jertfe - a *Jertfei* - care avea să vină în viitor să ridice păcatul lumii.

De asemenea, David merge mai departe cerând „bucurie” și „veselie”. Cu toată grozăvia păcatului său, nu este un pic îndrăzneță cererea aceasta?

Poate ar putea fi de ajutor să luăm aminte la această parafrază: „Spune-mi că sunt iertat ca să pot intra iarăși în sanctuarul Tău, acolo unde pot auzi bucuria și veselia acelor care Ți se închină.”

8. Când au păcătit, Adam și Eva s-au ascuns de prezența lui Dumnezeu (Geneza 3:8). De ce crezi că cererea lui David, chiar și după ce a păcătit, este atât de diferită? Psalmii 51:11,12

David nu vrea să piardă simțământul că trăiește în prezența lui Dumnezeu. Își dă seama că fără Duhul Sfânt este neputincios. Știe că, la fel de ușor cum a alunecat în păcat cu Bat-Șeba, poate aluneca din nou. Încrederea lui în sine este năruită.

David înțelege că biruințele sale din viitor nu vor veni de la el, ci doar de la Dumnezeu, pe măsură ce depinde în totalitate de El.

Viața creștină de biruință nu este despre noi. Este în întregime despre Isus. Noi tânjim după prezența Sa; dorim cu ardoare *Duhul Său cel Sfânt*; vrem bucuria mântuirii Lui. Ne recunoaștem nevoia după înnoire și după restaurare. Avem nevoie de odihna Lui - un act divin de re-creare. Odihna Creațiunii nu este departe de iertare. Versetul 10, care spune: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic” (Psalmii 51:10), folosește terminologia aferentă Creațiunii. În Vechiul Testament doar Dumnezeu poate „crea” (*bara'*) - și, odată ce am fost re-creați, ne putem odihni.

Dacă nu ai trăit încă bucuria și veselia eliberării de o conștiință vinovată, ce anume te reține? Dacă este vinovăția, ce poți învăța din această istorie?

Joi, 22 iulie – Oameni care reflectă lumina lui Dumnezeu

Probabil că cel mai natural lucru pe care îl facem după ce am trecut printr-un eșec rușinos și după ce am experimentat iertarea este să încercăm să uităm că evenimentul acela s-a întâmplat. Amintirile despre eșecuri pot fi dureroase.

9. Ce vrea să facă David cu experiența lui dureroasă? Psalmii 51:13-19

Când un vas sau o vază scumpă cade și se sparge, de obicei oftăm și aruncăm cioburile, considerându-le inutile. În Japonia există un gen de artă tradițională numită *kintsugi*, care are drept obiect refacerea vaselor de ceramică sparte. Un metal prețios, precum aurul sau argintul lichid, este folosit pentru a lipi piesele sparte, transformând un lucru ce părea distrus în ceva frumos și de valoare.

De fiecare dată când Dumnezeu ne iartă greșelile și ne re-creează, ceva se schimbă. Iertarea prețioasă a lui Dumnezeu lipește la loc frânturile din noi și fisurile vizibile pot să atragă atenția spre harul Său. Putem deveni portavocea lui Dumnezeu. „Și limba mea va lăuda îndurarea Ta!” (Psalmii 51:14). Noi nu încercăm să ne reparăm singuri sau să devenim mai buni prin noi înșine (nici măcar treptat). Duhurile noastre zdrobite, inimile noastre mâhnite sunt o laudă suficientă la adresa lui Dumnezeu și raze de lumină pe care lumea le poate vedea. Experiența noastră de a fi iertați îi atrage pe alții care sunt în căutare după iertare.

10. Ce relație există între Psalmii 51 și 1 Ioan 1:9?

1 Ioan 1:9 este un scurt rezumat al Psalmilor 51. În timp ce David știe că Dumnezeu nu disprețuiește „o inimă zdrobită și mâhnită” (Psalmii 51:17), Ioan ne asigură că, „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Putem să-L credem pe Dumnezeu pe cuvânt.

David nu putea repara răul teribil pe care îl făcuse familiei sale prin faptele și prin exemplul lui. El a suferit consecințele propriilor decizii și acțiuni. Și totuși, David știa că fusese iertat. Știa că trebuia să spere prin credință că, într-o zi, adevăratul Miel al lui Dumnezeu avea să vină și să stea în locul lui.

Cum poți învăța chiar acum să aplici făgăduințele din 1 Ioan 1:9 la propria viață?

Vineri, 23 iulie – Un gând de încheiere

„Pocăința lui David a fost sinceră și profundă. El n-a căutat să-și acopere crima. Rugăciunea lui nu era inspirată de dorința de a scăpa de pedepsele cu care era amenințat. [...] El a văzut cât de murdar îi era sufletul și îi era scârbă de păcatul său. El nu se ruga numai pentru a i se ierta păcatul, ci și pentru a avea o inimă curată. [...] În făgăduințele lui Dumnezeu pentru păcătosul pocăit, el a văzut dovada iertării și a primirii sale. [...] «Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit; Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită» (Psalmii 51:16,17). Cu toate că David căzuse, Domnul l-a ridicat. [...] David s-a umilit și și-a mărturisit păcatul, în timp ce Saul a disprețuit mustrarea și și-a împietrit inima în nepocăință. Această parte din istoria vieții lui David este [...] unul dintre cele mai puternice exemple care ne-au fost date cu privire la luptele și ispitele oamenilor și cu privire la adevărata pocăință. [...] Acela care [...] își umilește sufletul prin mărturisire și pocăință, asemenea lui David, poate fi sigur că există nădejde pentru el... Domnul nu va lepăda niciun suflet care se pocăiește cu adevărat.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pp. 725-726

STUDIU LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Ioan 5-11

1. Completează: „... dar spun lucrurile acestea ca să”
2. Din ce regiune se spunea că nu s-a ridicat niciun proroc?
3. Cine și despre ce a spus că nu s-a auzit „de când este lumea”?
4. De ce a plecat Domnul Isus într-o cetate numită Efraim?

Evanghelizare, Secțiunea 14, subcapitolul „Metode pentru lucrarea biblică”

5. Ce suntem sfătuiți să facem mai puțin și ce să facem mai mult?